

Момичето ти е доста хубаво за да влѣзе въ сарайтъ на единъ паша, а ты да станешъ готварь на нѣкой Яничеринъ.

— Животътъ ми зависи отъ тебе, направи каквото ти е угодно. Ако Пулосскый ся подчини подъ игото на единъ Татаринъ, що го окажътъ и рекжътъ, че му приличяло по-друга честь; но ако можехъ да склонѣ . . . прѣдпочитамъ да умрѣ.

Е, азъ не иская да умрешъ, но Любынскый да ся ожени за Лодоискя. Ама! Тако ми сабята ми, плѣнникътъ ми ли ще ми дава закони? Това ся не тегли! Каквъ опакъ човѣкъ! Та да бѣше само упрямя лоне, ми а той нѣма и никакво разсѣждение.

Като видѣхъ че очитъ на Татарина пламяхъ отъ гнѣвъ, напомнихъ му обѣщанieto му да ся не сърди.

Имашъ право, но тойзи човѣкъ бы ядосая и най-любезныйтъ на пророка, а колко повече мене който съмъ единъ разбойникъ! Пулосскый, повтарямъ да ти кажъ, искамъ Любынскый да ся ожени за момичето ти. Тако ми сабята ми! Той го спечели съ прѣмѣждіе на живота си; ако да не бѣше той, тя тозы вечерь щѣше да стане на пепель.

— Какво?

— Тѣй ти казувамъ, я вижъ тѣзи развалины, тамо имаше единъ стълпъ, бѣше пламялъ всичкыйтъ, и никой ни ся наемаше да възлѣзе, но той съ Болеслава ся впуснахъ та отървахъ момичето ти.

— Момичето ми въ тойзи стълпъ!